

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **M.B.**

skazanej z art. 270 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2023 r.,

zażaleń skazanej oraz jej obrońcy na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VI Karego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt XXIII WKK 8/23,

o odmowie przyjęcia kasacji

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 434/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mysłowicach

z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 576/19

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 434/22, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 576/19, na mocy którego M.B. została uznana za winną popełnienia występku z art. 270 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazana na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Ponadto orzeczono wobec niej obowiązek naprawienia szkody, jednocześnie rozstrzygając w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Pismem z dnia 29 marca 2023 r. kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanej, podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który również miał wpływ na jego treść.

Zarządzeniem z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt XXIII WKK 8/23, Przewodniczący Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Katowicach odmówił przyjęcia powyższej kasacji stwierdzając, że podniesione zarzuty nie wskazują na uchybienia określone w art. 439 k.p.k., co w świetle orzeczonej wobec skazanej kary pozbawienia wolności, czyni ją niedopuszczalną z mocy prawa. Jako podstawę prawną decyzji wskazano art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Powyższe zarządzenie zaskarżone zostało zarówno przez skazaną, jak i jej obrońcę. Skazana podniosła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zarządzenia poprzez uznanie, iż nie zachodzą podstawy do przyjęcia kasacji, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego winna prowadzić do odmiennej decyzji. Z uzasadnienia zażalenia wynika, że obrońca wskazał podstawy kasacji, choć nie oparł jej na naruszeniu art. 439 k.p.k. Brak ten nie powinien natomiast skutkować odmową przyjęcia kasacji, a co najwyżej wezwaniem obrońcy do uzupełnienia kasacji. W konsekwencji wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji. Z kolei obrońca zarzucił „naruszenie prawa procesowego, tj. art. 523 w zw. z art. 439 k.p.k., poprzez wskazanie w kasacji przepisów rażąco naruszających prawo mające istotny wpływ na treść orzeczenia: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.”. W świetle podniesionego zarzutu sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie kasacji, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oba zażalenia nie zasługują na uwzględnienie, a wskazana w nich argumentacja jest ewidentnie wadliwa w świetle niebudzącego wątpliwości brzmienia art. 523 k.p.k.

Skarżący zdają się bowiem nie dostrzegać, że treść normatywna przepisu art. 523 § 1 k.p.k. wskazującego na podstawy kasacji jest uzupełniana przez art. 523 § 2 k.p.k., zgodnie z którym kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek od tej zasady został przewidziany w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. i ma miejsce wtedy, gdy w kasacji podnosi się zarzut wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy dostrzec należało, że w wyroku skazującym wobec M.B. nie została orzeczona kara bezwzględnego pozbawienia wolności, a w kasacji nie podniesiono zarzutów wskazujących na wystąpienie uchybienia z art. 439 k.p.k. Tym samym kasacja została wniesiona wbrew ograniczeniu wskazanemu w art. 523 § 2 k.p.k., co powoduje jej niedopuszczalność z mocy prawa. Z kolei okoliczność ta, zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., skutkuje odmową przyjęcia kasacji. Zatem decyzja Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Katowicach była zasadna. Wprawdzie pełna podstawa rozstrzygnięcia w zaistniałej sytuacji winna wskazywać na art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. *a contrario*, a nie wyłącznie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., lecz brak ten pozostaje bez wpływu na treść zaskarżonego zarządzenia.

Powyższej oceny nie zmienia argumentacja zawarta w zażaleniu skazanej, iż skoro kasacja nie wskazywała na uchybienia przewidziane w art. 439 k.p.k., to sąd w pierwszej kolejności winien wezwać obrońcę do jej uzupełnienia. Oparcie kasacji na niedopuszczalnych podstawach nie jest brakiem formalnym w rozumieniu art. 120 k.p.k., który mógłby zostać uzupełniony w trybie przewidzianym przez ten przepis. Stąd też brak dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych nie może być podstawą do uruchomienia „postępowania naprawczego”, a winien skutkować odmową przyjęcia kasacji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 23 października 2013 r., IV KZ 55/13, LEX nr 1412343).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

(P.B.)

[ms]